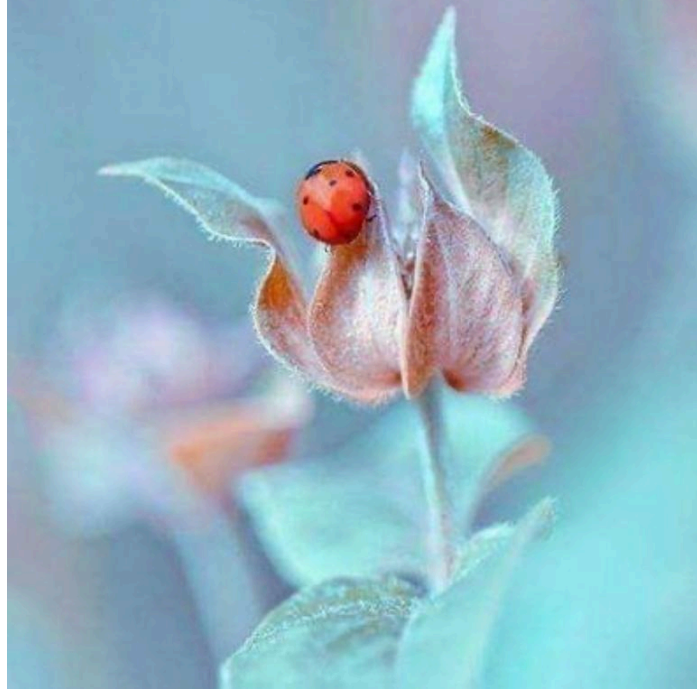

Belki Bu Son Nardugan

– Kazım Gök · 15 Kasım 2022

Söyle Günçü

Kaç asır önceydi

Dönülmez bir diyara uzandın peşinde tan yeri

Yokluğunun siyahı ne kadar taze

Hayatımdan güneş şimdi kopmuş gibi

Gündüzüm ışık orucunda

Ovdu gölgeleri toprağın avuçları

Ayna küskünlüğü kesti pıçakları

Soluğuma batıyor iklimler

Törpülenmiyor içime sinmiyor siyahlık

Sabrıma çarpıyor yavru baykuş sesleri

Koynumda birazcık gül kurusu

Kavanozda tükendi Nevruz

Deli bir utanmaydı ay'ın yüzüne peçe çektiren

Her gün artıyor karanlık

Kaçıncı kez kaydı

Vedaya astığın üç beş hoşçakal

Vakit hep yatsı hep dua

Bak umudumla sana geliyorum Günçü

Sanma ki giderim Roma'ya Satürnalya'ya

Veya Antik Yunan'na Dionysos'sa

22 Aralık'ta ilk dolunayda

Geliyorum ata yurdum Orta Asya'ya

Tevekkül vaktinde

Okunursa yazğımız aynı satırda

İşte o zaman

Akçaçam altında kutlarınız

Belki bu son Nardugan

“Nardugan”/ ‘doğan güneş’tir.